

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 6

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο (πρόεδρος)
† 'Ο Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† 'Ο Αρχηγρ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† 'Ο Μέγας Αρχιεπίσκοπος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετρίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 28
ἐξαμηνιαία τὰ ἡμίση
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 'Ιανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἐκκλησίαι βυζαντινῆ ἐξα-
κριβούμεναι κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου — Σχέσις τῆς
Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐπιστήμην τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πο-
λιτισμὸν — Ὁ ἅγιος Κοσμάς — Ἐκκλησία Ἑλλάδος — Κοι-
νοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Ἡ Α. Θ. Π. ἐν τοῖς ἀνακτόροις.* — Τῇ Δευτέ-
ρᾳ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοδευό-
μενος ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχόντος Μ. Λογοθέτου
Σταυράκη Ἀριστάρχου βέη μετέβη εἰς τὰ αὐτοκρα-
τορικά ἀνάκτορα καὶ διὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμμα-
τέως Τασχίν βέη ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. αἰτήσεις
περὶ ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν. Ἡ Α. Α. Μ. ὁ σε-
πτὸς ἡμῶν ἄναξ Σουλτὰν Ἀμπὺλ Χαμίτ πληροφο-
ρηθεὶς περὶ τῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα παρουσίας τῆς Α. Θ.
Π. εὐπρεστήθη πᾶραυτα ἵνα διαβιβάσῃ αὐτῇ τὰς αὐ-
τοκρατορικὰς αὐτοῦ προσήσεις καὶ διαβεβαιώσῃ περὶ
τῆς ταχείας ἐπιλύσεως τῶν ὑποβληθέντων ζητημάτων.

— *Ἀρχιερατικαὶ μεταθέσεις.* — Τοῦ μητροπολιτι-
κοῦ θρόνου Ρόδου χηρεύσαντος πρό τινος ἕνεκα τῆς
προαγωγῆς τοῦ μητροπολίτου εἰς τὴν θεόσωστον ἐ-
παρχίαν Κυζίκου, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ τα-
κτικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σχεβᾶτου ἐ-
σκεύατο περὶ διαδοχῆς. Τεθέντων τοίνυν ὑποψηφίων
τῶν πνιερωτάτων μητροπολιτῶν Βιζύης Ἱεροθέου,
Βελιγρᾶδων Δωροθέου καὶ Παρχμυθίς καὶ Φιλιατῶν
Βασιλείου καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ
πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξελέγη μητροπολίτης
Ρόδου ὁ πνιερωτάτος μητροπολίτης Βιζύης Ἱερό-
θεος.

Καὶ τοῦ θρόνου δὲ τῆς μητροπόλεως ταύτης κε-
νωθέντος ἕνεκα τῆς προαγωγῆς ταύτης, ἡ ἀγία καὶ
ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ προέβη εἰς πλήρω-
σιν. Τεθέντων ὅθεν ὑποψηφίων τοῦ πνιερωτάτου μη-
τροπολίτου Βελιγρᾶδων Δωροθέου καὶ τῶν θεοφιλε-
στάτων ἐπισκόπων Ἀρδαμερίου Σωφρονίου καὶ Μελι-
τουπόλεως Ἰωακείμ, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων
ἐν τῷ ναῷ, ἐξελέγη μητροπολίτης Βιζύης ὁ μητρο-
πολίτης Βελιγρᾶδων Δωροθέος.

— *Μήνυμα καὶ χειροτονία Δεδρῶν καὶ Βελισσοῦ.* —
Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ Σχεβᾶτου ἐγένετο τῷ θεοφιλε-
στάτῳ ἐψηφισμένῳ Δεδρῶν καὶ Βελισσοῦ Πολυκάρπῳ,
παραστάντι ἐνώπιον τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὸ
εἰθισμένον Μήνυμα καὶ εἶτα ἡ ἐν τῷ ναῷ νενομισμένη
τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

• Τῇ ἐπαύριον δὲ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασμάτος,
ἱερουργούντων τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν
Βερροῖας Κωνσταντίου, Χαλδεῖας Γερβασίου καὶ Σερ-
βίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντίου ἐγένετο ἐν τῷ ἐν
Τζιβαλίῳ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Νικολάου ἡ εἰς ἀρχιε-
ρέα χειροτονία αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκ-
κλησίας ὁ νεοχειροτονηθεὶς διένειμε τῷ συρρεῦσαντι
ἐκκλησιασμάτι τὸ ἱερὸν ἀντίδωρον καὶ εἶτα εἰδέξατο
τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῶν ἀγίων ἀρχιερέων, τῶν
ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ καὶ ἄλλων πολλῶν φίλων.

— *Πατριαρχικὸν Ἀρχιεπισκοπικόν.* — Ὁ σεβα-
σμιώτατος Μητροπολίτης Δέρκων Καλλίνικος εὐη-
ρεστήθη νὰ δωρήσῃται εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Ἀρχιε-
πισκοπικὸν τὰ ἐξῆς ἀντικείμενα: 1) Δύο πατριαρχικά
πρωτόγραφα τῶν ἐτῶν 1795 καὶ 1796 ἐκδιδόμενα
ὑπὸ Γερασίμου Γ' τοῦ ἀπὸ Δέρκων καὶ ἀναφερόμενα
εἰς τὸν ἐν Θεραπείῳις μητροπολιτικὸν οἶκον· 2) Κώ-
δικα ληψοδοσίας τοῦ Παγκαρίου τῆς Μ. Ἐκκλησίας
Θεσσαλονίκης τῶν ἐτῶν 1711—1835 μετὰ δύο ἐγ-
γράφων τῶν ἐτῶν 1531 καὶ 1725 σχετιζομένων πρὸς

τινα παρεκκλήσια τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης· καὶ 3) δὴ σὺν σημειώματα τοῦ μακαρίτου ἐπισκόπου Τρωάδος Μεθοδίου ἀφορῶντα εἰς τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ ἀπὸ Σμύρνης πατριάρχου Κων)πόλεως Γρηγορίου τοῦ Ε'. Ἡ δωρεὰ, ἐπαισθητὰς πληροῦσα ἐλλείψεις τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων, ἐγένετο ἀποδεκτή μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης, ὡς θὰ γίνωσι καὶ ἄλλων σεβασμιωτάτων καὶ φιλομούσων ἱεραρχῶν καὶ λογίων παρόμοιοι δωρεαὶ πρὸς βαθμιαίαν πλήρωσιν τῶν μεγάλων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου χαρμῶν.

—*Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης.*—Τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς πανηγυρίζουσας τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, πρώτου κτίτορος (κατὰ τὴν παράδοσιν) τῆς Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, τὴν θείαν καὶ ἱερὰν μυσταγωγίαν ἐτέλεσεν ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμιωτάτος μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος, μέλος τῆς ἐφορείας τῆς Σχολῆς, παρισταμένων ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σχολάρχου πανοσιολογιώτατου ἀρχιμανδρίτου Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν μαθητῶν. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ταύτην ἡ Α. Σεβασμιότης ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς Κωνσταντῖνον Κεῖδᾶκην, ὑπότροφον τοῦ μητροπολίτου Λήμνου Διοδώρου.

—*Πατριαρχαὶ προσήσεις.*—Ἡ Α. Θ. Π. εὐφραστήθη καὶ διαβιβάσθαι χθὲς τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ προσήσεις τῷ πανοσιολογιώτῳ ἀρχιμανδρίτῃ Χαρχλάμπει Διονυσίῳ, προσωρινῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ ἁγίου Ὁρους, ἄγοντι τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτήν, διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Παρθενίου.

—*Ἐπέτειος ὀνόματος.*—Τῇ Κυριακῇ, μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἦγε τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτήν ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Φώτιος, ἀρχιερατὴς τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Τῇ Α. Πανοσιολογιότητι συνεχάρησαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμιώτατοι ἅγιοι συνοδικοί, ἡ πατριαρχικὴ ὑπαλληλία καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐγκριτοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι αὐτῆς.

Τῷ δὲ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Φιλιππουπόλεως Φωτίῳ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

—*Ἐπίσκοπος Ἀβύδου.*—Ὁ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσκληθεὶς θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἀβύδου Νικόδημος ἀφίκετο τῷ Σαββάτῳ εἰς βασιλεύουσαν καὶ κατευθυνθεὶς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπέβαλε τὰ σεβάσματα αὐτοῦ εἰς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, καὶ ἐζήτησε τὰς διαταγὰς αὐτῆς.

—*Ἐπαρχία Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ.*—Ὁ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος καὶ ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία τῆς πόλεως Βελισσοῦ τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν κατοίκων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ.

Ἐπίσης ἡ ἐπαρχία Βιζύης διεβίβασε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν λύπην αὐτῆς ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ μέχρι τοῦδε θεοφιλῶς αὐτὴν ποιμάναντος Ἱεροθέου καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῷ διορισμῷ τοῦ νέου μητροπολίτου Δωροθέου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ

ΕΞΑΚΡΙΒΟΥΜΕΝΑΙ

ΚΥΡΙΩΣ ΔΕ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΟΥ*

Η'

Οἱ ναοὶ τῶν Ἐξ-Μαρμάρων, Κοντοσκαλίου, Βλάχκας καὶ Ὑψωμαθίων ἐν ὀλίγοις ἐξετασθήσονται ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ.

Ἡ Θεοτόκος Γοργοεπήκοος ἐστὶν ὁ τοῦ Ἐξω-κιονίου ναός, ὁ τῶν Ἐξ-Μαρμάρων δηλαδή. Ἀμάρτυρον εἶπερ ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ ἡγείρετο ναὸς βυζαντινός, ἢ παρ' αὐτὸν ἕτερος, ὃν αὐτὸς ἀντικατέστησεν. Ὁ ἱατρὸς Mordtmann φρονεῖ ὅτι ὁ σημερινὸς ναὸς διετήρησε τὸ ὄνομα τὸ παλαιόν, οὐ γίνεται μνεία ἐν τοῖς Πατριαρχικοῖς ἐγγράφοις· ἀλλὰ τὰ Πατριαρχικά ταῦτα γράμματα ἡκιστα παραδεικνύουσιν ὅτι ἡ Γοργοεπήκοος ἡγείρετο ἐν Ἐξω-κιονίῳ· κατὰ νοέμβριον τοῦ 1340, συνοδικῶς ἐξεταζομένης ἐνοριακῆς τινὸς διαφορᾶς τῶν μητροπολιτῶν Λακεδαιμονίας καὶ Παλαιῶν Πατρῶν, ἀπελύθη γράμμα, ἐν ᾧ λέγεται «συνελθόντων ἡμῶν ἐν τῇ τῆς Γοργοεπήκου σεβασμῇ μονῇ, ζητήσαντος τοῦτο τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν διὰ τὴν συνήθως ἐνοχλοῦσαν αὐτὸν ἀσθένειαν»· ἀλλ' ἀπὸ τούτου τοῦ γράμματος οὐδὲν βεβαιούμεθα περὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἡ βυζαντινὴ Γοργοεπήκοος ἔκειτο. Πρόσθετες εἰς τὸν κατάλογον τοῦ 1648 καὶ ὁ μετὰ τεσσαρακονταετίαν καὶ πλέον ἐκδοθεὶς γράφουσι Γοργοεπήκοον τὴν ἐν Ἐξ-Μαρμαραῖς ἐκκλησίαν· ἀλλὰ ταῦτα φαίνονται μοι ὡς ἐκμαρτύρια.

§

διὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὐδὲ περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἐλπίδος ἀκριβὲς τι δύναμαι εἰπεῖν· ἡ γνώμη τοῦ διδάκτορος Α. Mordtmann [ὅτι τοῦ] σημερινοῦ ναοῦ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 33—41 τοῦ μετὰ χεῖρας τόμου.

1. Mordtmann, Esquisse topograph. de Constantinople. Lille, 1892, σελ. 78, § 135.

2. Acta Patriarchatus τόμ. Α', σελ. 218.

μιμνήσκονται τὰ Πατριαρχικά ἔγγραφα οὐ κυροῦνται δι' αὐτῶν, διότι ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῆς Ἑλπίδος τῶν ἀπηλπισμένων, ὁ τῷ 1401 ἀναφερόμενος, ἄγνωστον εἶπερ ἔκειτο ἐν Κοντοσκαλίῳ³. Μνεῖα τῶν ἐν Κοντοσκαλίῳ ναῶν ἀρχαιοτέρα πασῶν ἐστὶν ἡ ἐν τῷ κώδικι τῶν Ὁμιλιῶν Μελετίου Συρίγου, καθ' ἣν τῷ 1660 αἰουλίου 14 ἀναφεν, εἰς τὴν πόλιν τοιοῦτος ἐμπρησμός, οἷος οὐδέποτε ἐγεγόνει ἐκράτησεν ἡμέρας τρεῖς, ἔκαυσε τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐκκλησίας τοῦ Κοντοσκαλίου Ἑλπίδα, Ἅγιον Νικόλαον, Ἅγιον Ἰωάννην, καὶ Ἀγίαν Κυριακὴν, καὶ τρεῖς εἰς τὴν Βλάχκαν, τὴν Παναγίαν, τὸν Ἅγιον Νικόλαον τὸν ἐν ἀρμενίοις, καὶ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους⁴. Σημειώσεως ἄξιον ἐστὶ ἡ σημείωσις τοῦ 1648 οὐ μιμνήσκειται ἁγίου Ἰωάννου καὶ ἁγίου Νικολάου. Τῆς ὑποθέσεως δὲ ταύτης ὁράττομαι πρὸς ἐπανόρθωσιν λάθους τοῦ σχετικόν τι περὶ τῶν ναῶν τούτων γράφαντος: ὅτι «ὁ Μ. Γεδεὼν ἀναφέρει τὴν κτίσιν ταύτης (Ἀγίας Κυριακῆς) τῷ 1730, παντελῶς ἀγνοῶν⁵ τὴν πρὸ τούτου τοῦ ἔτους ὑπαρξίν τῆς εἰρημένης ἐκκλησίας⁶. Ὅτε δ' ὁμοῦς ἔγραφον τὰ περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ἐν λέξει «Κωνσταντινουπόλει» τοῦ «Λεξικοῦ Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας», τῷ 1882, εἶχον ὑπ' ὄψιν ἐπιγραφὴν, ἄνω τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Κυριακῆς (πρώην, ὡς νομίζω, σχολῆς) σωζομένην, ἣν τῷ 1879 μετὰ τοῦ φίλου κ. Ν. Β. Χρυσανθίδου (νῦν Ἀθανασίου πρωτοπρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἰκονίῳ Ἐκκλησίας) μετεγράψαμεν⁷.

3. Esquisse topograph. σελ. 58. § 103. Acta Patriar. τόμ. Β', σελ. 468. Μ.Ι Γεδεὼν, Βυζαντινὸν Ἑορτολόγ. σελ. 206, ἀριθ. 20.

4. Δελτίον Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος· τόμ. Β', σελ. 446. Τῷ ἔτει 1660 ἀπριλίου 6 ἡρξάτο καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν Γαλατῶν πυρκαϊᾶ.

5. παντελῶς δυνατὸν ὅτι ἄγνοῇ ὁ διαμείνων ἐν ὑπερβορείοις κλίμασιν, οὐχὶ δὲ ὁ γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Κων(σταντι)πόλει.

6. τοῦ αὐτοῦ Δελτίου, τόμ. Β', σελ. 447.

7. ἔστιν αὕτη· «† Ἀνακενίσθη ἐκ βαράθρων ὁ πάνσεπτος καὶ ἱερός ναὸς τῆς ἁγίας ἐνδόξου καὶ παρθενομάρτυρος Κυριακῆς μετὰ τὴν θείαν νεύσιν καὶ βοήθειαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας. Ἐνθάδε εὐρίσκεται καὶ ἡ σεβασμία αὐτῆς κάρα βρύνουσα ἰάματα τοῦ μετὰ πίστει προσερχομένου, διὰ ἑξόδων καὶ δαπάνης πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν διὰ πότου καὶ κόπου καὶ μόχθου πολοῦ ἔος μέχρι θανάτου τῶν παρεδρεθέντων χριστιανῶν οὐ καὶ τὰ ὀνόματα σημειούμενα εἰς μνημόσυνον αἰώνιον αὐτῶν. Κωνσταντῖνος Κεσαρειώτης ἐκ χορίου τῶν Ταξιαρχῶν. Σπυρος Φιλιπποπολίτης κ χορὰς Στατημύχου. Ιατὴρ Ἐλευθέριος ἐκ χορὰς Γυ-

Ἡ ἐπιγραφὴ δείκνυσιν ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῶν κατοίκων ἐκ Καισαρείας κατήγετο. Σημειώ-
τέον δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸν ἐν Κοντοσκαλίῳ ναὸν τῆς Ἑλπίδος ἀνικοδόμησαν οἱ ὀρθόδοξοι τῷ 1686, με-
τεῖα τοῦ ρώσου πρεσβευτοῦ Νικήτα Ἀλεξίεβιτς⁸.
Ἐκτοτε δ' ὠρίσθη χορηγία κατ' ἔτος χρηματικὴ
τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς Ἑλ-
πίδος.

Μετὰ τὴν μνεῖαν τῶν ἐν Ὑψωμαθείοις ἐκ-
κλησιῶν ἐξερχόμεθα ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
εἰς τε τὰς θρακώας χώρας καὶ τὸν Γαλατῶν, ἐξετά-
ζοντες τὰ περὶ τῶν ναῶν τῶν ἐν αὐταῖς, ἐπὶ τῇ βά-
σει γραμμάτων ἐπιστήμων.

§

Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Μηνῶ, κατ' ἐμὲ, ἐστὶν
ἀρχαιότατος· ὁ Δουκάγγιος, ὡς εἶδομεν ἤδη, γρά-
φει τοῦτον ἁγίου Κάρπου. Γνωστὸν ἐστὶ μέχρι
τῶν ἀρχῶν τῆς 10^{ης} ἑκατονταετηρίδος ἑκαλεῖτο
ναὸς ἁγίου Πολυκάρπου, οὗ τὸ ὄνομα, καθὼς συνη-
θέστερον, πολὺ πιθανόν ὅτι ἀντικατέστησε τὸ τοῦ
Κάρπου. Παρὰ Morcelli, καθὼς ἐσημείωσα εἰς τὸ
«Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιόν» μου (τῇ 13 ὁκτωβρίου),
ἀναφέρεται σωζόμενος ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν, ἐν Κων-
σταντινουπόλει, ναὸς τῶν ἁγίων μαρτύρων Κάρπου
καὶ Παπύλου πλησίον Ἑλενιαῶν. Ἡ τοποθε-
σία τῶν Ἑλενιαῶν ἐστὶν εὐκόλως νὰ εὕρεθῃ.
Μαρτυρία μικρὰ παρὰ Banduri κεῖται⁹, ἐκ τῆς
βιογραφίας Ἰσαακίου τοῦ τῶν Δαλματῶν ἡγουμέ-
νου ληφθεῖσα, καθ' ἣν γράφεται «ἐν τῷ παραθα-
λασσίῳ μέρει τῆς πόλεως, πλησίον Ἑλλενιανῶν,
εἰς τὸν καλούμενον Ψαμαθίαν». Ἐάν οὐδεὶς ἀμφι-
βάλλῃ περὶ τοῦ Ψαμαθία σήμερον, ἐκ τῆς μαρτυ-
ρίας ταύτης διδάσκειται ὅτι τὰ Ἑλενιαῖα (εἶπερ ἐκ
τινος παλατίου ὠνομάσθησαν) ἢ Ἑλενιαναὶ (θέρμαι
πιθανῶς) ἔκειντο ἐν Ὑψωμαθείοις. Θεόδωρος δὲ ὁ
Ἀναγνώστης, ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστοριογράφος,
περὶ τίνος θαύματος τερατουργηθέντος περὶ τὰ 494-
498 διηγούμενος¹⁰ ἀναφέρει μὲν τὸ λουτρόν τοῦ
παλατίου τῶν Ἑλενιαῶν, ἐν ᾧ γέγονε τὸ θαῦμα,
προστίθῃσι δὲ ταῦτα· ἀξανάστη ὁ Ὀλύμπιος . . .

εἰσεσυγίον. Σάββας Κεσαρειώτης. Μοναχὸς κά[λ]φας ἐκ ε
χορὰς Μουταλάσκη. Νικόλαος ἐκ χορ[οῦ] Παλεοκάστρου
† ΑΨΑ Σεπτεμβρίου 14^{ης}.

8. Ἱεροσολυμ. Σταχυολογία· τόμ. Α', σελ. 275.

9. Imperium Orientale, κατὰ τὴν ἔκδοσιν Βενετίας
τοῦ 1729, τόμ. Β', σελ. 511.

10. τὰ τεμάχια παρὰ Δαμασκηνῶ.

ἔξεισεν ἐπὶ τὴν τῶν ψυχρῶν ὑδάτων δεξαμένην, ἥτις λαμβάνει τὰ ὕδατα ἐκ πηγῆς τικτομένης μέσον τοῦ σεπτοῦ θυσιαστηρίου τοῦ εὐαγοῦς οἴκου τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ὃν ἐν παλαιοῖς ἔκτισεν ἁγιώμασιν ἀρχοντικοῖς διαλάμφας Αὐρηλιανός»· ἐξ οὗ συμπεραίνομεν ὅτι ὁ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ναὸς ὁ κείμενος ἐν Αὐρηλιαναῖς ἔκειτο πλησίον Ἑλενιανῶν. Ἀλλὰ μαρτυρία σαφὴς τρίτη πρόκειται Ἰσαάκιος Κομνηνός ὁ σεβαστοκράτωρ, ὅστις ἐν τῷ Τυπικῷ τῆς Θεοτόκου Κοσμοσωτείρας, ὁμιλῶν περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀνακκινίσεως τοῦ ναοῦ τούτου τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τίθησιν αὐτὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Περιδλέπτου¹¹, ἥτοι τοῦ Σουλὸν-μοναστήρ τῆς σήμερον. Τοῦτο δὲ, ὡς γνωστὸν, κεῖται μόλις εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ. Παρὰ Morcelli καὶ Δουκαγγίω¹² ἀναφέρεται ναὸς τῶν ἁγίων **Κάρπου καὶ Παπύλου πλησίον Ἑλενιανῶν**, ἐξ ὧν πάντων δυνάμεθα ἴνα συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ναὸς Κάρπου καὶ Παπύλου, ὁ ἀρχαιότατος, ἐστὶν ὁ κατόπιν Ἅγιος Πολύκαρπος, ὁ σήμερον Ἅγιος Μηνᾶς τῶν Ὑψωμαθίων, ἴσως χιλιετίαν ἀριθμῶν ἀπὸ τῆς τῶν θεμελιῶν αὐτοῦ καταβολῆς.

§

Τὴν βυζαντινὴν καταγωγὴν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου **Κωνσταντίνου** κυροῖ γράμμα¹³ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους, ἀπολυθὲν τῷ 1568 ἢ 1569 καὶ μαρτυροῦν ὅτι ὁ ναὸς ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ 1453,

§

τὴν ἀρχαιότητα δὲ τοῦ πλησίον αὐτοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου **Χρυσοληθινῆς**, σήμερον ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως, μαρτυρεῖ γράμμα πατριαρχικόν, ἐπὶ τοῦ Μητροφάνους ἐπίσης ἀπολυθὲν¹⁴, κατὰ ἰούλιον τοῦ 1566, καὶ ἔχον οὕτω:

Ἐν ἔτει ᾧδ' ἰουλλίῳ μηνί, παραστᾶσα Τριανταφυλλίνα ἡ θυγάτηρ τοῦ Χατζῆ Δημήτρη, ὁμολόγησεν

11. βλέπε τὴν ἐμὴν περὶ τοῦ Τυπικοῦ τούτου διατριβὴν ἐν «Ἐκκλησιᾷ. Ἀληθεία», τόμ. III', σελ. 145, στήλη α'.

12. Constantin. Christiana' ἔκδ. Venetias, βιβλ. Δ', σελ. 83, ἀριθμ. XVIII. Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιον, σελ. 177, στήλη α'.

13. ἐξεδόθη ἡκρωτηριασμένον ἐν «Ἀρχαιολογ. παραρτήματι» τόμων K—KB' Ἑλλ. Φιλολογ. Συλλόγου, σελ. 95, ἀρ. 5.

14. μετεγράφη ἐκ τῆς «Νομικῆς Συναγωγῆς», ἐν ᾗ κεῖται ἐν σελ. 331 β.

ὅτι οἰκεία αὐτῆς βουλῇ καὶ προαιρέσει, ἀφιέρωσεν ἐν τῷ σεβασμίῳ καὶ θείῳ ναῷ τῆς Παναγίας μου τῆς ἐπονομαζομένης Χρυσοληθινῆς τῷ ἐν τοῖς Ὑψωμαθείοις, τὰ πατρικὰ αὐτῆς δύο ὁσπητόπουλα, τὰ πλησίον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου πλησίον τοῦ φούρνου, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου πλησίον τοῦ τουρασιῆ, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους πλησίον τοῦ μποζαχανᾶ, ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτῆς σωτηρίας, καὶ εἰς τὸ διηνεκές μνημονεύεσθαι δι' οὗ καὶ χοιζέτιον δέδωκεν εἰς ὄνομα τοῦ Χατζῆ Δημήτρη τοῦ υἱοῦ Γεωργίου, ὁ ἐνεχειρίσθη τῷ παναγιωτάτῳ ἡμῶν αὐθέντῃ καὶ δεσπότη τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ κύρ Ἰερωνίμῳ, καὶ συναριθμηθὲν τοῖς ἄλλοις ἐκκλησιαστικοῖς χοιζέτιοις, ἐτέθη ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐδεῖθην δὲ ἡ αὐτὴ Τριανταφυλλίνα ἵνα σημειωθῇ ἡ ἀφιέρωσις αὐτῆς εἰς τὸν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κώδικα [ἐν τῷ καίμηνῳ γράφει ἁδικα] ὅπως μὲν ἀνεξάλειπτος, καὶ ἵνα μηδεὶς τῶν συγγενῶν αὐτῆς ἀποσπᾷσιν αὐτὴν τολμήσῃ, διὰ τοῦτο ἐσημειώθη, καὶ ὅστις ἀνατόλῃσι ἐδεῖλῃσιν ὀφείποτε τὴν ἀφιέρωσιν ταύτην, ὑπάρχῃ καὶ ἀφωρισμένος ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, καὶ εὖσθι καὶ τὴν παναγίαν μου μαχομένην ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· ὅθεν ἐσημειώθη ἐν τῷ παρόντι κώδικι εἰς ὁλῶσιν· ἐνώπιον τῶν τιμιωτάτων κληρικῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ μεγάλου λογοθέτου κύρ Ἰεράκος, τοῦ νομοφύλακος ἱεροδιακόνου κύρ Σταυροῦ, τοῦ μεγάλου πρωτοπαπᾶ κύρ Κωνσταντίνου, Ἰωσήφ Σινάνη, Δημήτρη Καργιαδῆ, Ντουρασιῆ Μουράτη, Σινάνη Ἐρέζη, Δημήτρη παπᾶ Κυριακοῦ, καὶ Ἰωάννου Κωνσταντῆ, καὶ Δημητρίου Γεωργίου, καὶ ἄλλων.

(ἔπεται συνέχεις)

ὁ μ. κ. Μ. Ι. Γ.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ

ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ*

Τοιαύτην σχέσιν τηρεῖ ὁ χριστιανισμὸς καὶ πρὸς τὰς τεχνικὰς τελειοποιήσεις τὰς τόσον σπουδαίας ἐν τῷ συνήθει κοινωνικῷ βίῳ, καθὼς καὶ πρὸς τὴν παραγωγικότητα τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας. Εἰ καὶ ὁ Χριστὸς καθίστα προσεκτικούς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὑποδουλώσεως ὑπὸ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, εἰ καὶ περιώρισε τὴν τάσιν πρὸς ὑπέρμετρον παραγωγικότητα ἐν τῇ ἐργασίᾳ διὰ τῶν λέξεων

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 47—51 τοῦ μετὰ χεῖρας τόμου.

«μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον» (Ματθ. 6,34), ἐν τούτοις κατ' οὐσίαν ὀλίγην ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου καθ' ἑαυτά, ἂν μὴ ἐγίνετο κατάχρησις αὐτῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰς κερδοφόρους ἐπεχειρήσεις, ὅταν αὐταὶ ἦσαν ἀμέτοχοι πλεονεξίας καὶ ἀπληστίας. Αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους ἐργάζετο μετὰ τοῦ Ἰωσήφ ἐν Ναζαρέτ, καὶ μόνον μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἤρξατο πορευόμενος καὶ κηρύττων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ μετ' Ἰησοῦ ἀδείας κατέπαυεν οὗτος τὴν πεῖναν ἐξ ἑνὸς τίλλων στάχυας καθ' ὁδὸν καὶ εἰς τοὺς καρπούς τῆς ἀγρίας συκῆς ἔτι προσφεύγων, καὶ ἐξ ἄλλου κητακλινόμενος εἰς πλουσίας τραπέζας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεκρίθη ὑπὸ τῶν τότε ἐπικριτῶν ὡς «φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνῶν φίλος καὶ ἁμαρτωλῶν» (Ματθ. 11,19). Πολλάκις συνέβη νὰ φάγῃ αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἄνιπτος κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ἐξ Ἰησοῦ συνέβη νὰ ἀλειφθῶσιν οἱ πόδες αὐτοῦ διὰ πολυτίμου μύρου ἄνευ διαμαρτυρήσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. Τέλος ἐνῶ ἐγεννήθη ἐν γυμνῷ καὶ πενιχρῷ σπηλαίῳ, ἐτάφη μετὰ πολυτελείας ἰδιαζούσης εἰς τοὺς ἐπισήμους καὶ πλουσίους τοῦ κόσμου τούτου. Ἐν γένει προκειμένου περὶ τῶν τοιούτων πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἕτερον τὸ ἡδυπαθεῖν διὰ τῶν πολυτελῶν τραπέζων καὶ ἕτερον τὸ ἀπολαύειν αὐτῶν, ἕτερον τὸ ἐπιδεικνύσθαι διὰ τῶν πολυτίμων στολῶν καὶ ἕτερον τὸ φορεῖν αὐτάς. Ὁ χριστιανισμὸς καταδικάζει τὸ πρῶτον, ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζει τὸ δεύτερον, διότι σύνηθες εἶνε ἐν τοῖς οἴκοις τῶν βασιλέων νὰ φορῶσιν ἱμάτια μαλακά (Ματθ. 11,8), καὶ ἐν τῷ γάμῳ προσήκον θεωρεῖται νὰ ὑπάρχῃ οἶνος καλὸς (Ἰω. 2,10). Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πτωχεία, ἡ εὐγένεια καὶ τὸ ἄσημον τῆς καταγωγῆς εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ ἕκαστος δύναται νὰ διάγῃ «ἐν τῇ κλήσει ἣ ἐκλήθη» (Α. Κορ. 7,20), ἀρκεῖ νὰ τηρῇ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὰυτα οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ χριστιανικῆς ἐργασίας, καθὼς οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ χριστιανικῆς κατοικίας, περὶ χριστιανικῶν τροφῶν καὶ ἐνδυμάτων κτλ. Ἐπειδὴ οἱ θεοὶ τῶν ἐθνικῶν ἐμυθολογοῦντο ὅτι ἐδίδαξαν τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας διαφόρους, καὶ ὅτι ἐτέρποντο δι' ἰδίας θείας τροφῆς, τῆς ἀμβροσίας, καὶ δι' ἰδίου θείου ποτοῦ, τοῦ νέκταρος, ἴσως θὰ ἡδύνατό τις ἐν τῷ ἐθνισμῷ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ «θρησκευτικῶν ἐργασιῶν, τροφῶν, διασκεδάσεων κτλ.» ἀλλ' ἐν τῷ χριστιανισμῷ, τῇ θρησκείᾳ τοῦ πνεύματος, ὁ σύνδεσμος πρὸς τὴν θρη-

σκείαν τῶν τοιούτων εἶνε τοῦτ' αὐτὸ βλασφημία καὶ ἐξευτελισμός.⁸

Ἐν τῷ βίῳ τῶν ἐθνῶν αἱ κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ σχέσεις εἶχον πάντοτε μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν καθόλου πρόοδον αὐτῶν, διὸ καὶ ἀπετέλεσαν, ἐν τοῖς νεωτέροις ἰδίᾳ χρόνοις, ἀντικείμενον ἰδιατέρων συζητήσεων. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ (οἱ σοσιαλισταὶ κλ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν περὶ τῶν σχέσεων τούτων γνώμων αὐτῶν συχνάκις ἐπικαλοῦνται μαρτυρίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ, ἰδῶμεν κατὰ πόσον ὀρθῶς ἐννοοῦσι τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν. Πράγματι ὁ Χριστὸς ἀπήτησεν ἀπὸ τοῦ ἐρωτήσαντός αὐτὸν πλουσίου τὴν πώλησιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ καὶ τὴν διάδοσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅμως ὁ ἀρχιτελώνης Ζαχαρίας προεθυμῆθῃ νὰ ἐκχωρήσῃ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τὰ ἡμίση μόνον τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν οὐδὲν ἀντεῖπεν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐπήνεσε τὴν προᾶν ταύτην, εἰπὼν «Ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν» (Λουκ. 19,9). Ἐν γένει πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐνῶ ἐπιβάλλει τὸ διδόναι, οὐδαμῶς ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ λαμβάνειν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διδόναι εἶνε ἡ μὴ μόνον ὅψις τοῦ συνταράσσοντος τὸν κόσμον κοινωνιολογικοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, οἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἡ λύσις τοῦ πολιτικοῦ οἰκονομικοῦ τούτου ζητήματος δὲν δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολή, διακρίνασα ἐκ τῶν λοιπῶν πιστῶν τὸ μοναχικὸν σύστημα, τὸ ἔχον βάσιν τὴν κοινοκτημοσύνην ἢ μᾶλλον τὴν ἀκτημοσύνην, ὡς ἰδιαίτερον ὅλως φαινόμενον, ἐξηκολούθησεν οὐχ ἥττον νὰ συμμορφῶται ἐν ταῖς κοινωνικαῖς οἰκονομικαῖς σχέσεσιν πρὸς τοὺς ἐλληνορρωμαίκοις νόμους, αὐστηρῶς διακρίνουσα τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον ἀπὸ τοῦ δικαίου τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν

8. Καὶ ὅμως οἱ πατέρες Ἰησοῦται διαφωνοῦσι καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπ' οὗ ἀνεγράφη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι ἐν Βιέννῃ ἐξετέθησαν εἰς πώλησιν τὰ οὕτω καλούμενα «εὐσεβῆ παιγνιόχαρτα». Οἱ πατέρες δηλ. Ἰησοῦται ἵνα ἐλαττώσῃ τὴν προτιγομένην ἐκ τῆς χαρτοπαιξίας ψυχικὴν ζημίαν ἐξεχρηστίασαν καὶ τὸ χαρτοπαίγιον διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουσιότητος τρόπου· ἐπὶ ἐκάστου παιγνιοχάρτου ἀνέγραψαν ἱερὰ ἀποφθέγματα, οὕτως ὥστε ὁ χαρτοπαίκτης ἀμαρτωλὸς ἐν ἐκάστῃ στιγμῇ νὰ δύναται διδάχθῃ τὴν εὐσέβειαν. Βεβαίως δὲν μένει ἄλλο ἢ καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν καπηλείων καὶ τῶν τοιούτων νὰ ἀναρτήσῃ τὴν ἐπιγραφὴν «χριστιανικόν», ὅπως καὶ ταῦτα ἀμέσως ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν χριστιανικὴν ἀγιότητα καὶ καθαρότητα.

άνθρωπινην δικαιοσύνην ὁ χριστιανὸς δανεῖζει χρήματα καὶ λαμβάνει τὸν νόμιμον τόκον, κατὰ τὴν δικαιοσύνην δὲ τοῦ Θεοῦ συγχωρεῖ καὶ ἔλεει τὸν πτωχεύσαντα ὀφειλέτην. Καὶ κατ' οὐσίαν οὐδεμία ἀντίφασις ὑπάρχει ἐν τούτῳ, ὅπως δὲν ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξύ τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως ἔχει ἀνάγκην τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας ἐξ ἐνός, καὶ τοῦ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξ ἄλλου λέγει «Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ἡμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίνητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσθηθε» (Ματ. 6, 25).

Καὶ αὕτη μὲν αἱ περὶ τῶν τοιούτων σκέψεις αἱ κρατοῦνται ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ. Αἱ φιλόδοξοι ὁμῶς καὶ πλεονεκτικαὶ τάσεις τῶν ρωμαίων ἀρχιερέων ἐπήνεγκον καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τὴν μονομερῆ χρησιμοποίησιν εὐαγγελικῶν τινῶν ῥήσεων πρὸς στήριξιν καὶ ἐδραίωσιν γνωμῶν καὶ διδασκαλιῶν ἀπορρωτῶν εἰς τὴν ἐπίγειον οἰκονομικὴν εὐδαιμονίαν. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ συνεταυτῶθη σχεδὸν πρὸς τὴν ἐπίγειον εὐδαιμονίαν. Ὅπως ἐξ ἐνός οἱ ἐν Ρώμῃ ἐξεκοσμίκευσαν οὕτως εἶπεν τὸν χριστιανισμόν διὰ τῆς θεοποιήσεως τοῦ πάπα, οὕτως ἐξ ἄλλου οἱ σοσιαλισταὶ καὶ οἱ ἀναρχικοὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὕλικῆς συμφεροντολογικῆς βάσεως χωροῦντες ἀνεπέτασαν ἐπὶ τῆς ἀνατρεπτικῆς τοῦ καθεστώτος σημαίας αὐτῶν τὸ περίφημον ἐκεῖνο «ἀφῶμεν τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς κόρακας καὶ τοὺς ἀγγέλους, καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἡμᾶς προσπαθήσωμεν νὰ διευθετηθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον ἐπὶ τῆς γῆς». (Ὁρθόδοξος ἐπιθεώρησις, 1878, σελ. 238). Κατὰ τῆς βλασφημίου ὁμῶς ταύτης διατροφῆς τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος εὐκαίρως δυνάμεθα νὰ ἐπικαλέσθωμεν τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου: «Εἰ τις ἐτεροοὐδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ, τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημία, ὑπόνοιαι πονηραί, παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐτέθειαν. Ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων. Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐτέθεια μετὰ αὐταρκειᾶς· οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, ὃ ἧλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα· ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθῆσόμεθα. Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρατμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὀλεθρον καὶ ἀπώλειαν» (Α' Τιμ. 6, 3—).

(ἔπεται συνέχεια)

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ

Εἰς χρόνους, καθ' οὓς ἐν Ἠπείρῳ τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ καὶ ἡ ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ἀδικφορίας ἀπορρέουσα διχθορὰ νὰ ἐπικτείνῃ τοὺς εἰδεχθεῖς αὐτῆς πλοκάμους ἐπὶ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀτινα ὡς ἐκ τοῦ παχυλοῦ τῆς ἀμαθείας ζόφου καθίσταντο εὐαλωτότερα, ἀνερχήν ὁ Ἅγιος Δονάτος, ἐπίσκοπος Εὐρώας. Βραχύτερον δὲ ὅποτε ἡ χριστιανικὴ Ἠπειρος διατελοῦσα ἐν καταστάσει σχεδὸν ἀγριότητος ἐκινδύνευε νὰ ἀπολέσῃ τὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, ἀποτρόπαιοι δὲ φόνοι, κλοπαὶ καὶ ἄλλαι πράξεις ἀντιχριστιανικαὶ μεταξύ τῶν ὀρεσιβίων αὐτῆς κατοίκων διεδρακκίζοντο, ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς θαύας Πρηνόας ἄνδρες ἄξιοι, οἵτινες μόνοι ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἀνόρθωσιν τελείαν ἐκ τῆς ἠθικῆς κατὰπτώσεως, εἰς ἣν περιέλλεν ἡ χώρα αὕτη ἐνεκὰ δεινῶν περιστάσεων. Τοιοῦτοι δὲ ἄγιοι ἄνδρες, εἰς οὓς ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς ἡ ἐν Ἠπείρῳ Ὁρθόδοξία ἦσαν πρὸς τῷ ρηθέντι ἀγίῳ Δονάτῳ ὁ νεομάρτυς ἅγιος Γεώργιος, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ὁ ἱερομάρτυς καὶ ἱσαπόστολος Κοσμάς, ὁ ἐξ Αἰτωλίας. Ὁ ἅγιος οὗτος, οὗτινος ἡ μνήμη τελεῖται τῇ εἰκοστῇ τετάρτῃ Αὐγούστου, διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου ἀνεπτέρωσε τὸ θρησκευτικὸν αἵσθημα τῶν Ἠπειρωτῶν καὶ ἄλλων χριστιανῶν, ὑπέβαλε δὲ καὶ τὸν πρὸς τὴν παιδείαν ζῆλον αὐτῶν καὶ ἐπίτυχεν οὕτω τὴν ἱδρυσιν διαφόρων σχολῶν, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε σωζομένων ἐπιστολῶν αὐτοῦ, μίαν τῶν ὁποίων ἐσχάτως ἐδημοσίευσεν ὁ ἐν Παρχμυθίᾳ ἱατρός κ. Δ. Παναγιωτίδης ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» φυλ. 48. Τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἁγίου τούτου ἀνδρὸς ἀρυόμενοι ἐκ χειρογράφου ἀκολουθείας παραθέτομεν ὡς:

«Κοσμάς ὁ κόσμου κόσμος...»

κόσμον λιπὼν προδκαίρον ἀγῆρω ἔχει

θανὴν διὰ βρόχου εἰκάδι τετάρτην.

«Οὗτος ὁ τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, διδάσκαλος καὶ κήρυξ τοῦ θεοῦ εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτο ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἑνα μικρὸν χωρίον, ὀνομαζόμενον Μέγα Δένδρον, γονέων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατρεφείς καὶ παιδευθείς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου κατὰ τὸν ἀπόστολον. Ὄντας ἐτῶν εἰκοσιν ἤρχισε νὰ διδάσκηται τὰ γραμματικὰ ὑπὸ τοῦ ἱεροδισκόνου Ἀνανίου, τοῦ καλουμένου Δερβησάνου· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἤρχισε μὲ φήμην μεγάλην τὸ σγολεῖον τοῦ Βατοπέδου εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἰδικούς του συμμαθητάς ὅχι ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐδιδάχθη τὴν ρητορικὴν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Νικολάου Τζαρτζουρίου τοῦ ἐκ Μετσόδου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολήρχησε μετὰ τὸν σοφώ-

τατον Εὐγένιον, ἐτελείωσε δὲ τὰ γραμματικά εἰς τὸν διδάσκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. Ὡντας δὲ ἀκόμη λαϊκός, Κώστας καλούμενος πλὴν εἰς τὸ σχῆμα ἐφαινετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ κατὰ πάντα ἠγωνίζετο καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκήσιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῇ τύχῃ ἢ περίφημος ἐκείνη σχολὴ ἀναχωρησάντων τῶν διδασκάλων ἐρημώθη καὶ κατήντησεν, ὅπως ἦτο ἐξ ἀρχῆς, τότε καὶ ὁ καλὸς Κώστας ἀναχωρήσας ἐκείθεν ὑπῆγεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου, καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη μοναχός καὶ εἰς τοὺς πόνους τῆς μοναχικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότητα. Μετὰ ταῦτα τῆς Μονῆς χρεῖαν ἐχούσης ἐφημερίου προτροπῇ σφοδρότερῃ καὶ δεήσει τῶν πατέρων χειροτονεῖται ἱερομόναχος· εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ μακάριος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἀκόμη ὄντας κοσμικός νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς ἀδελφούς τοῦ χριστιανούς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἔμαθε καὶ πολλάκις ἔλεγε· «Πόσοι ἀδελφοί μου χριστιανοὶ ἔχουν ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ λόγου;» ἔλεγε δὲ προσέτι ὅτι χρεὸς ἔχουν ἐκεῖνοι, ὅσοι σπουδάζουν νὰ μὴν τρέχουν εἰς ἀρχοντικά καὶ εἰς αὐτὰς μεγάλων καὶ νὰ ματαιώσωσι τὴν σπουδὴν τῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτον καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῇ μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν καὶ βαρβαρότητα διὰ νὰ ἀποκτήσουν μισθὸν οὐράνιον καὶ δοῶν ἀμέραντον».

«Ἄν καὶ ζῆλος πολὺς ἦναπτεν ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ καρδία, πάλιν ὅμως συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ Ἀποστολικὸν κήρυγμα ὡς ταπεινῶν καὶ μέτριος δὲν ἐτόλμησεν ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρησθῇ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν θεῖαν βούλησιν· ὁθεν θέλωντας νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ ἀνοίγει τὴν θεῖαν Γραφὴν καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὗρεθι εὐθὺς ἐμπροσθέν τοῦ τὸ λόγιον τοῦ ἀποστόλου «μηδεὶς τὰ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ» ἤγουν ὅς μὴ ζητῇ ἕκαστος τὸ συμφέρον τοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἄλλου. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν τοῦ καὶ εἰς ἄλλους πνευματικούς πατέρας καὶ λαβόντας συγχώρησιν παρ' αὐτῶν πηγαίνει εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν τοῦ διδασκαλὸν Χρύσανθον, ὅστις τὸν ἐδίδαξε τελείως τὴν ρητορικὴν τέχνην, νὰ ὁμιλῇ μὲ μεθοδόν τινα. Φανερώσας λοιπὸν καὶ εἰς τοὺς ἐκείσε εὐλαβεστέρους ἱερεῖς καὶ διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμόν τοῦ καὶ εὐρόντας ὅλους συμφώνους παρακινούντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἑγγράφον ἁδειαν παρὰ τοῦ τότε πατριρχεύοντος Σεραφεῖμ τοῦ ἐκ Δελφίνου καὶ οὕτως ἐχώρησεν ὁ μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βσιλείας τῶν Οὐρανῶν πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ χωρὶς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκείθεν δὲ εἰς Νάυπακτον, Βρυχώρι, Μεσολόγιον καὶ ἄλλους τόπους. Πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ συμβουλευθεὶς τὸν τότε πατριάρχην Σω-

φρόνιον καὶ παρ' αὐτοῦ λαβόντας νέαν ἁδειαν καὶ εὐλογίαν ἤρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθόντας ὅλα σχεδὸν τὰ δωδεκάνησα καὶ διδάξας τοὺς χριστιανούς νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ πράττουν ἔργα ἁγία μετανοίας ἐγύρισεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖ μοναστήρια καὶ διδάξας τοὺς ἐκεῖ πατέρας δὲν ἔργεν ἄλλ' ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀναγινώσκων τὰ θεῖα τῶν πατέρων βιβλία. Μὴ δυνθεὶς δὲ νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἦναπτεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν, καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς πατέρας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος καὶ ἀρχίσας ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ Ὁρους χωρίων ὑπῆγε κηρύττων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, Βέροικαν καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν, ἐπροχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἀρτης καὶ Πρεβέζης, ἐκείθεν δὲ ἐπλευσεν εἰς ἅγιον Μαύρον καὶ εἰς Κεφαλληνίαν. Ὅπου δὲ ἐπῆλθεν ὁ τρισμακάριστος ἐγένετο μεγάλη συναγὼς τῶν χριστιανῶν καὶ ἤκουον μετὰ κατανύξεως καὶ εὐλαβείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων τοῦ, καὶ ἀκολουθῶς ἐγένετο καὶ μεγάλη διόρθωσις καὶ ὠφέλεια ψυχικὴ. Ἦτο δὲ ἡ διδασκαλία τοῦ, καθὼς ἡμεῖς ὑπήκοοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἀπλουσιότητι ὡσάν ἐκείνη τῶν ἀλίων, γαλήνιος καὶ * * *, ὅπου ἐφαίνετο νὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἱλαροῦ καὶ ἡσύχου Ἀγίου Πνεύματος, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκχευεν ὁ ἱερός οὗτος διδασκαλὸς μὲ τὸν σπὸρον τῆς ἐνθέου διδασκαλίας τοῦ καὶ ὁ Θεὸς ἀνωθεν ἐβεβαίωσε τὰ λόγια μὲ τὰ ἐξῆς σημεῖα καὶ θαύματα, καθὼς ἄλλοτε διὰ τῶν τοιοῦτων θαυμάτων ἐβεβαίω-νε τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων».

(ἔπεται συνέχεια).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΝΕΑ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΥΤΗΣ

Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως» Β. Διάταγμα, δι' οὗ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐπισκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁρίζεται εἰς τριάκοντα καὶ δύο.

Αἱ ἐπίσκοποι εἶναι αἱ ἐξῆς :

α') Ἡ Μητρόπολις Ἀθηνῶν, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Ἀττικῆς καὶ ἔχουσα ἔδραν τὰς Ἀθήνας καὶ Ἐπίσκοπον, φέροντα τὸν τίτλον Μητροπολίτου Ἀθῆ-

νων. β') 'Η 'Επισκοπή Κορίνθου. γ') 'Η 'Επισκοπή Πατρών, περιλαμβάνουσα τὴν ὁμώνυμον ἐπαρχίαν. δ') 'Η 'Επισκοπή Λαρίσσης, περιλαμβάνουσα τὸν ὁμώνυμον Νομὸν καὶ ἔχουσα ἔδραν τὴν Λάρισσαν καὶ 'Επισκοπον φέροντα τὸν τίτλον 'Επισκόπου Λαρίσσης, Φερτάλων καὶ Πλαταμῶνος. ε') 'Η 'Επισκοπή Ακκεδαίμονος, περιλαμβάνουσα τὸν ὁμώνυμον Νομὸν καὶ ἔχουσα ἔδραν τὴν Σπάρτην καὶ 'Επισκοπον φέροντα τὸν τίτλον 'Επισκόπου Μονεμβασίας καὶ Ακκεδαίμονος. στ') 'Η 'Επισκοπή Ἀρτης. ζ') 'Η 'Επισκοπή Κερκύρας, περιλαμβάνουσα τὸν ὁμώνυμον Νομὸν. η') 'Η 'Επισκοπή Κεφαλληνίας. θ') 'Η 'Επισκοπή Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Βοιωτίας καὶ ἔδραν ἔχουσα τὴν Λεβάδειαν. ι') 'Η 'Επισκοπή Δημητριάδος, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Μαγνησίας καὶ ἔχουσα ἔδραν τὸν Βόλον. ια') 'Η 'Επισκοπή Σύρου, Τήνου καὶ Ἀνδρου, περιλαμβάνουσα τὰς ὁμώνυμους ἐπαρχίας καὶ τὰς τῆς Κέας καὶ Μήλου. ιβ') 'Η 'Επισκοπή Μαντινείας καὶ Κυνουρίας. ιγ') 'Η 'Επισκοπή Χαλκίδος καὶ Καρυστίας, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Εὐβοίας. ιδ') 'Η 'Επισκοπή Ζακύνθου. ιε') 'Η 'Επισκοπή Ἀργολίδος, περιλαμβάνουσα τὰς ἐπαρχίας Ναυπλίας καὶ Ἀργους. ιστ') 'Η 'Επισκοπή Ἀκαρνανίας καὶ Ναυπακτίας, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ ἔχουσα ἔδραν τὸ Μεσολόγιον. ιζ') 'Η 'Επισκοπή Φθιώτιδος. ιη') 'Η 'Επισκοπή Τρίκκης καὶ Σταγῶν, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Τρικκῶν. ιθ') 'Η 'Επισκοπή Μεσσηνίας, ἔδραν ἔχουσα τὰς Καλάμας. κ') 'Η 'Επισκοπή Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ἔδραν ἔχουσα τὴν Λευκάδα. κα') 'Η 'Επισκοπή Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, ἔδραν ἔχουσα τὴν Κυπαρισσίαν. κβ') 'Η 'Επισκοπή Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ἔδραν ἔχουσα τὸ Γύθειον. κγ') 'Η 'Επισκοπή Φωκίδος, ἔδραν ἔχουσα τὴν Ἀμφισσαν. κδ') 'Η 'Επισκοπή Ἡλείας, περιλαμβάνουσα τὸν ὁμώνυμον Νομὸν καὶ ἔδραν ἔχουσα τὸν Πύργον. κε') 'Η 'Επισκοπή Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος, περιλαμβάνουσα τὸν Νομὸν Καρδίτσας καὶ ἔχουσα ἔδραν τὴν Καρδίτσαν. κστ') 'Η 'Επισκοπή Εὐρυτανίας, ἔδραν ἔχουσα τὸ Καρπενήσιον. κζ') 'Η 'Επισκοπή Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, ἔδραν ἔχουσα τὰ Καλαβρυτὰ. κη') 'Η 'Επισκοπή Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἔδραν ἔχουσα τὴν Δημητσάναν. κθ') 'Η 'Επισκοπή Κυθήρων. λ') 'Η 'Επισκοπή Ὑδρας καὶ Σπετσῶν, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς ἐπαρχίας Ἑρμιονίδος καὶ Τροιζηνίας καὶ ἔδραν ἔχουσα τὴν Ὑδραν. λα') 'Η 'Επισκοπή Θήρας. λβ') 'Η 'Επισκοπή Παροναξίας, περιλαμβάνουσα τὴν ὁμώνυμον ἐπαρχίαν καὶ ἔδραν ἔχουσα τὴν Νάξον.

Ἐξαιρέσει τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν πάντες οἱ λοιποὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερεῖς θὰ τιτλοφορῶνται ἐφεξῆς Ἐπίσκοποι ὄντες ἐν πᾶσιν ὁμοῖο-βαθμοὶ καὶ προηγούμενοι τῇ τάξει μόνον κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας.

Ὅσοι ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἀρχιερέων φέρουσιν ἤδη ἀνώτερον τοῦ Ἐπισκόπου βαθμὸν διατηροῦσιν τοῦτον προσωπικῶς ἐφ' ὅρου ζωῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΡΩΝ

Προσκαλεῖται ἡ ἐκ Γαρθᾶ τῆς Ἐπισκοπῆς Μετρῶν ὁρμωμένη Ἀγλαία τὸ γένος Δεβετζόγλου σύζυγος τοῦ δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου Γιαταδοπούλου ἀγνώστου διαμονῆς, νὰ παραστή ἐνώπιον τοῦ ἐν Μέτραις Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου Ἐπιτρόπου, τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1900 ἡμέραν Πέμπτην τῆς ἐβδομάδος καὶ ὥραν 9ην πρ. μεσημβρίας ὁρισθεῖσαν δικάσιμον τῆς κατ' αὐτῆς ἀγωγῆς ἐπὶ διαζεύξει τοῦ συζύγου τῆς Κωνσταντίνου Γιαταδοπούλου.

Ἐν ἀναντίφ περιπτώσει δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἐν Μέτραις, τῇ 15 Ἰανουαρίου 1900.

3

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου

† Ὁ Μετρών καὶ Ἀθύρων ΙΩΑΚΕΙΜ

Ὁ Γραμματεὺς

Β. Μαυρογέλατος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Μιχαὴλ Γεροντάρης, ἐργατικός, ὑπηκόος Ἑλλήν, ἐκ τῆς νήτου Σιρίφου, τέως μὲν κάτοικος Κων]πόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8ην Εὐρωπαϊκῆς πρὸ μεσημβρίας ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκυτοῦ γυναικὸς Θεοδώρας Μιχαὴλ Γεροντάρη, θυγατρὸς Ἰωάννου Ραβιόλου, ὑπηρετρίας, ὑπηκόου Ἑλληνίδος καὶ κατοικοῦ Κων]πόλεως ἐν Γαλατᾷ κατὰ τὴν ἐνορίαν Χριστοῦ. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἀνω ὁρισμένην δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ προῦσα κλήσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 Ἰανουαρίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

1

(ὑπογρ.)† Ὁ Χαλδεῖας ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ